

VIII. 2. udvalg.

dog afbrudt af bidragskonferencerne til UNDP, UNIDO og FNs Kapitaludviklingsfond henholdsvis den 17. oktober, 18. november og 4. december samt afholdelsen af ECOSOCs genoptagne 45. samling i dagene 30.-31. oktober, 1., 19. og 20. november samt 18. og 19. december 1968.

Det besluttedes endvidere at kombinere udvalgets sædvanlige generaldebat med en indledende principiel drøftelse af FNs 2. udviklingstiår. Denne indledende fase af udvalgets arbejde blev følgelig af meget længere varighed end normalt.

Generaldebatten i 2. udvalg.

I lighed med tidligere år indledtes generaldebatten med et indlæg af undergeneralsekretæren for økonomiske og sociale spørgsmål, Philippe de Seynes.

Talens hovedtema var FNs 2. udviklingstiår. Det centrale problem i forbindelse hermed ville blive den effektive gennemførelse af de målsætninger, der opnåedes enighed om. Selv om det ikke inden tiårets begyndelse ville være muligt at underskrive en egentlig traktat til fastlæggelse af de forskellige landes forpligtelser, måtte man forsøge at nå længere end til rene deklamationer af hensigter. En international udviklingsstrategi skulle ikke blot være en handlingsplan, men også et redskab til analyse, vurdering og overvågelse af opnåede resultater. Med henblik på at gennemføre en løbende revision af målsætninger måtte organisationen benytte sig af moderne metoder for ledelse og beslutning. En verdensomfattende strategi måtte være relativt enkelt udformet for at kunne tegne sig i folks bevidsthed; målene måtte være så realistiske som muligt.

Efter en kort gennemgang af de uhyre forskelle som skal overvindes og de varierende behov, som udviklingslande på forskellige trin i udviklingsprocessen har, kom undergeneralsekretæren ind på befolkningsproblemet og befolkningstilvækstens indflydelse på udviklingen.

De Seynes understregede udviklingslandenes afhængighed af hjælp udefra. Under hensyn til de varierende behov var det umuligt at sige, under hvilken form denne hjælp skulle ydes, det vigtigste måtte være,

at der fandt en passende koordinering sted. Han sluttede med at betone de mere udviklede landes ansvar under udviklingsprocessen. Forholdene i disse lande ville via handel og bistand få direkte betydning for udviklingslandene. Erkendelsen af den verdensomfattende gensidige afhængighed måtte afløse den tidligere opfattelse af en verden opdelt i blokke.

Med hensyn til den efterfølgende debat henvises til afsnittet om FNs 2. udviklingstiår.

Beretning fra Det økonomiske og sociale Råd.

(Dagsordenens punkt 12).

Generalkomiteen henlagde følgende afsnit af Det økonomiske og sociale Råds beretning til 2. udvalg: I-IX, X (sektion B), XII, XIII (sektionerne C-E og H-J) samt XVI (sektionerne A-B); endvidere paragrafferne 763-770 af kapitel XVI.

I. Diverse beslutninger.

Som følge af, at størstedelen af de omhandlede afsnit af rådets beretning behandles i forbindelse med andre af udvalgets dagsordenspunkter, gav kun enkelte afsnit anledning til drøftelse i udvalget.

Paragrafferne 764-770 i kapitel XVI vedrørte ECOSOC-resolution 1281 (XLIII), i hvilken rådet henstiller, at bl. a. Generalforsamlingen skal indføje nye afsnit i procedurereglerne, ifølge hvilke Generalforsamlingen i tilfælde af, at nye aktiviteter, som kan medføre indgreb på andre organers arbejdsområde, skal indlede forhandlinger med de pågældende andre organer med henblik på passende koordination. Der var i udvalget nogen usikkerhed om konsekvenserne af sådanne paragraffer, og 2. udvalg besluttede derfor enstemmigt at henstille til 6. udvalg, at spørgsmålet blev udskudt til 24. Generalforsamling.

I tilknytning til kapitel X (sektion B) i rådets beretning vedtog 2. udvalg på Rumæniens foranledning en beslutning, i hvilken udvalget tillægger, at mobilisering og fuld anvendelse af menneskelige ressourcer bør udgøre et af hovedelementerne i en strategi for det kommende udviklingstiår. Med henblik herpå anmodes generalsekretæ-